

ΕΝΣΗΜΟ ΤΑΧΔΙΚ

στο υπ' αριθ. Π2519687/2020

γραμματίο προκαταβολής εισφορών

& ενσήμων ΔΣΑ

ΔΗΜΟΣ ΛΑΜΙΕΩΝ

Αριθμ. Πρωτ. 51933
Εισήχθη τη 27-12-2022
Τήρηση Φυσικού Αρχείου
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΝΩΠΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΑΙΤΗΣΗ

Των:

Α/Α	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΠΑΤΡΩΝΥΜΟ	ΑΦΜ
1	ΚΑΤΑΡΑΧΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑ ΧΡΗΣΤΟΣ	101920825
2	ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	037999748

Αμφοτέρων σχολικών φυλάκων, κατοίκων Αθηνών, οδός Μομφεράτου αρ. 121

ΚΑΤΑ

Του ΝΠΔΔ με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΛΑΜΙΕΩΝ» που εδρεύει στη Λαμία και εκπροσωπείται νόμιμα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΙΡΕΣΗ

Της υπ' αριθ. 1265/2019 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (5ου Τμήματος)

Ζητούμε την εξαφάνιση της ως άνω αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης (μόνο κατά το μέρος που έσφαλε) και την αποδοχή στο σύνολό της (ως προς το αναιρεσιβαλλόμενο) της από 05/05/2010 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 113883/3474/2010 αγωγής μας ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος Εργατικών Διαφορών), για τους κάτωθι αναφερόμενους ορθούς, νόμιμους, βάσιμους και αληθείς λόγους.

Ι. Συνοπτική αναφορά στα πραγματικά περιστατικά:

1. Οι ενάγοντες και ήδη αναιρεσείοντες προσληφθήκαμε με συμβάσεις που συνήφθησαν μεταξύ ημών και του β' εναγόμενου και ήδη αναιρεσίβλητου Δήμου και της εταιρείας με την επωνυμία «Ελληνική Εταιρεία Τοπικής Ανάπτυξης και Αυτοδιοίκησης Α.Ε», σε εκτέλεση σχετικών αποφάσεων της Επιτροπής Παρακολούθησης του Προγράμματος Απόκτησης Εργασιακής Εμπειρίας Ανέργων στη Φύλαξη Σχολικών Κτιρίων, η οποία συγκροτήθηκε βάσει των Προγραμματικών Συμβάσεων που υπεγράφησαν μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου (Υπουργείων Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και Δημόσιας Τάξης), του Ο.Α.Ε.Δ., της Κ.Ε.Δ.Κ.Ε. και της Ε.Ε.Τ.Α.Α., κατά τις ημεροχρονολογίες που εκθέτουμε αναλυτικά στο αγωγικό μας δικόγραφο, με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, οι οποίες ανανεώνονταν διαδοχικά (χαρακτηριζόμενες ως «συμφωνητικά συνεργασίας») μέχρι την ημεροχρονολογία που επίσης αναφέρουμε στην αγωγή μας και με αντικείμενο τη φύλαξη των σχολικών συγκροτημάτων του β' εναγόμενου και ήδη αναιρεσίβλητου Δήμου. Με την πιο πάνω ιδιότητά μας απασχοληθήκαμε καθ' όλο το επίδικο χρονικό διάστημα και καθ' όλη τη διάρκεια της απασχόλησης μας και ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού των σχέσεών μας **τελούσαμε υπό καθεστώς εξαρτημένης εργασίας** και, επομένως, έπρεπε να μας χορηγούνται τα κονδύλια που αναλυτικά ιστορούνται στην αγωγή μας, ήτοι ποσά τα οποία αφορούν σε: α) παράνομες υπερωρίες (καθημερινά 30 λεπτά της ώρας επιπλέον του νόμιμου ωραρίου των 7,5 ωρών), εργασία Κυριακών και αργιών, νυχτερινή εργασία, έξοδα κίνησης και επίδομα γάμου, για τα χρονικά διαστήματα και για τις αιτίες που αναλυτικά παρατίθενται στην επίδικη αγωγή μας και β) επίδομα εορτών Πάσχα έτους 2006, για τις αιτίες που αναλυτικά παρατίθενται στην ένδικη αγωγή μας. Εργαστήκαμε, λοιπόν, από το πρώτον της πρόσληψής μας, με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου (χαρακτηριζόμενες ψευδεπίγραφα ως «σύμφωνητικά συνεργασίας»), οι οποίες

άνανεώνονταν αλληλοδιαδοχικά χωρίς να μεσολαβεί καμία διακοπή μέχρι την ένταξή μας στο τακτικό προσωπικό του αντίδικου Δήμου την 14^η/09/2006, με συμβάσεις ΙΔΑΧ ειδικότητας σχολικού φύλακα (ΔΕ), κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 11 Π.Δ. 164/2004 και του άρθρου 1 Ν. 3320/2005, κατόπιν εκδόσεως και της υπ' αριθ. 6/2005 αποφάσεως της Ολομέλειας του ΑΣΕΠ.

II. Διαδικαστική πορεία υποθέσεως:

2. Με την από 05/05/2010 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 113883/3474/2010 αγωγή μας ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος Εργατικών Διαφορών) κατά της εταιρείας με την επωνυμία «Ελληνική Εταιρεία Τοπικής Ανάπτυξης και Αυτοδιοίκησης Α.Ε» και κατά του ήδη αναιρεσίβλητου ΝΠΔΔ με την επωνυμία «Δήμος ΛΑΜΙΕΩΝ», ζητήσαμε να μας επιδικασθούν τα κονδύλια που αναλυτικά ιστορούνται στην αγωγή μας, ήτοι ποσά που αφορούν σε: α) παράνομες υπερωρίες (καθημερινά 30 λεπτά της ώρας επιπλέον του νόμιμου ωραρίου των 7,5 ωρών), εργασία Κυριακών και αργιών, νυχτερινή εργασία, έξοδα κίνησης και επίδομα γάμου, για τα χρονικά διαστήματα και για τις αιτίες που αναλυτικά παρατίθενται στην ένδικη αγωγή μας και β) επίδομα εορτών Πάσχα έτους 2006, για τις αιτίες που αναλυτικά παρατίθενται στην ένδικη αγωγή μας.

3. Επί της ως άνω αγωγής μας εκδόθηκε αρχικά η υπ' αριθ. 3035/2013 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήματος Εργατικών Διαφορών), αντιμωλία των διαδίκων, με την οποία το δικαστήριο απέρριψε στο σύνολό της την ένδικη αγωγή μας.

4. Την απόφαση αυτή προσβάλαμε με την από 05/09/2015 και με αριθμό κατάθεσης στο Πρωτοδικείο Αθηνών (τμήμα πολιτικών ένδικων μέσων) 6169/2015 και στο Εφετείο Αθηνών 4127/2016 έφεσή μας.

5. Επί της ανωτέρω έφεσής μας, η οποία συζητήθηκε ενώπιον του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (5^{ου} Τμήματος) στις 20/11/2018 αντιμωλία των διαδίκων,

εκδόθηκε η ήδη αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η οποία δέχθηκε τυπικώς και κατ' ουσίαν την έφεσή μας ως προς τον αντίδικο Δήμο, εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση και έκανε εν μέρει δεκτή την ένδικη αγωγή μας ως προς αυτόν. Τέλος, συμψήφισε τη δικαστική δαπάνη και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας μεταξύ ημών και του αντίδικου Δήμου.

III. Νομική βάση

6. Η σχέση που μας συνέδεε με το αντίδικο είχε το χαρακτήρα σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, ανεξαρτήτως δε του γεγονότος ότι αυτό χαρακτήριζε τις συμβάσεις μας ψευδεπίγραφα ως «συμφωνητικά συνεργασίας» ορισμένου χρόνου με δήθεν σκοπό την «απόκτηση εργασιακής εμπειρίας». Καμία δε νομική επιρροή δεν ασκεί στην διεκδίκηση των αιτούμενων από εμάς κονδυλίων το εάν οι συμβάσεις μας είχαν ορισμένη διάρκεια ή συνιστούσαν εξ αρχής μία ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου (επισημαίνουμε δε ότι με την ένδικη αγωγή δεν αιτούμαστε τη μετατροπή των συμβάσεων μας σε αορίστου χρόνου από την αρχική ημεροχρονολογία πρόσληψής μας, αλλά απλώς και μόνο την καταβολή των νομίμων αποδοχών που αντιστοιχούν σε παροχή εξαρτημένης εργασίας, ανεξαρτήτως αν παρέχεται για ορισμένο ή για αόριστο χρόνο). Επομένως στην περίπτωση μας τυγχάνει εφαρμοστέο το **Π.Δ 410/1988** («Κωδικοποίηση σε ενιαίο κείμενο των διατάξεων της κείμενης νομοθεσίας, που αφορούν το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου») και **οι διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας, οι οποίες κατ' άρθρο 89 του Π.Δ 410/1988 εφαρμόζονται και σε συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας του προσωπικού του Δημοσίου, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά στο ίδιο νομοθέτημα. Πιο συγκεκριμένα, στο άρθρο 89 του Π.Δ. 410/1988 ορίζεται ότι: «Όπου στον Κώδικα αυτό δεν ορίζεται διαφορετικά,**

εφαρμόζονται συμπληρωματικά οι διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας για τη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας».

7. Περαιτέρω, όπως ορίζεται στο **άρθρο 1 Ν. 1082/1980**, το **επίδομα Πάσχα** παρέχεται πλήρες αν η εργασιακή σχέση διήρκεσε σε όλη την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου έως και 30 Απριλίου. Έτσι, σύμφωνα και με την **υπ' αριθ. 19040/1981 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας** («Χορήγηση επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα στους μισθωτούς όλης της χώρας που απασχολούνται με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου»), αν ο χρόνος αναφοράς διήρκεσε όλη την περίοδο της βάσης υπολογισμού, ο εργαζόμενος έχει δικαίωμα επιδόματος εορτών Πάσχα ίσο με μισό μηνιαίο μισθό, για τους αμειβόμενους με μισθό, και με 15 ημερομίσθια για τους αμειβόμενους με ημερομίσθιο.

8. Εξάλλου, από τις διατάξεις των παρ. 1, 4 και 5 του άρθρου 60 του Π.Δ/τος 410/1988 προκύπτει ότι οι διατάξεις, που ισχύουν για τη διάρκεια του χρόνου εργασίας των δημοσίων υπαλλήλων, εφαρμόζονται και για το προσωπικό του Δημοσίου των Ν.Π.Δ.Δ. και των Ο.Τ.Α. με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ενώ σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 5 εδ. α της από 29/12/1980 πράξεως του νομοθετικού περιεχομένου που κυρώθηκε με το Ν. 1157/1981, ο **εβδομαδιαίος χρόνος εργασίας των μονίμων υπαλλήλων του Δημοσίου, των Ο.Τ.Α. και Ν.Π.Δ.Δ. ανέρχεται σε 37,5 ώρες**. Τυχόν συμφωνία για απασχόληση του εργαζομένου πέραν των ωρών αυτών θα ήταν ανίσχυρη ως αντικείμενη σε απαγορευτική διάταξη νόμου.

9. Κατά το **άρθρο 1 παρ. 1 του Ν.Δ. 515/1970** «περί χρονικών ορίων εργασίας μισθωτών» και το **άρθρο 15 του Π.Δ 410/1998** του κωδικοποιημένου νόμου 993/1979 για το προσωπικό σε σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, Ο.Τ.Α και Ν.Π.Δ.Δ. υπέρβαση του χρονικού ορίου της ημερήσιας εργασίας, που καθορίζεται εκάστοτε από το νόμο, επιτρέπεται για αντιμετώπιση έκτακτων και επείγουσών αναγκών. Από το συνδυασμό λοιπόν των διατάξεων του άρθρου 15 του Π.Δ 410/1988 όπου ορίζεται ότι: «Η υπερωριακή απασχόληση επιτρέπεται για αντιμετώπιση έκτακτων και επείγουσών αναγκών, με εφαρμογή των διατάξεων που ισχύουν κάθε φορά της εργατικής νομοθεσίας» και του άρθρου 11 του Ν. 435/1976

στο οποίο ορίζονται οι προϋποθέσεις της νομιμότητας της υπερωριακής απασχόλησης προκύπτει ότι το εφαρμοζόμενο και στα Ν.Π.Δ.Δ. **ωράριο των 37,5 ωρών** την εβδομάδα συνιστά σύμφωνα με τα παραπάνω νόμιμο ωράριο, και **η πέραν αυτού, εβδομαδιαία απασχόληση αποτελεί υπερωρία και μάλιστα παράνομη**, αν δεν έχουν τηρηθεί τα υπό του άρθρου 15 Π.Δ/τος σε συνδυασμό με το άρθρο 11 του Ν. 435/1976 οριζόμενα. Ειδικότερα στο άρθρο 11 του Ν. 435/1976 ορίζεται ότι: «1. *Αι άδειαι υπερωριακής απασχολήσεως των επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου μισθωτών του Δημοσίου, των Ο.Τ.Α. και των Ν.Π.Δ.Δ., λόγω επειγούσης ανάγκης, συσσωρεύσεως εργασίας ή προς εκτέλεσιν επιβεβλημένων εργασιών, εντός των δι' εκάστην κατηγορίαν μισθωτών επιτρεπομένων ανωτάτων ορίων υπερωριακής απασχολήσεως, χορηγούνται υπό των οικείων παρά ταις Νομαρχίαις Υπηρεσιών, Τμημάτων ή Γραφείων Εργασίας, μετά γνώμην της κατά το άρθρον 3 του Β.Δ. 246/1971 "περί των παρά ταις Περιφερειακαίς υπηρεσίαις αρμοδιότητος Υπουργείου Εργασίας Συμβουλίων και Επιτροπών και περί καταργήσεως αρμοδιοτήτων ετέρων Συμβουλίων και Επιτροπών", τριμελούς νομαρχιακού επιπέδου επιτροπής. 2. Κατά την συζήτησιν της σχετικής αιτήσεως, το εργοδοτικόν μέλος της ανωτέρω επιτροπής αντικαθίσταται δι' ενός υπαλλήλου του Υπουργείου Εσωτερικών ή Οικονομικών εκ των παρά τη έδρα της οικείας Νομαρχίας υπηρετούντων, διοριζομένου μετά του αναπληρωτού του δι' αποφάσεως του Νομάρχου κατά τα εν τω Β.Δ. 246/1971 οριζόμενα [...]*».

10. Η κατά τα ανωτέρω εκτιθέμενα **απασχόλησή μας καθημερινά επί δώρου, ήτοι 30 λεπτά της ώρας ημερησίως πλέον του νομίμου (37,5 ώρες : 5 ημέρες εργασίας εβδομαδιαίως = 7,5 ώρες ημερησίως), συνιστά παράνομη υπερωρία** καθώς δεν τηρούνταν οι υπό του άρθρου 11 του Ν. 435/1976 προϋποθέσεις νομιμότητας αυτής (βλ. Εφ.Αθ. 4315/2000, Επιθεώρησις Εργατικού Δικαίου, Τόμος 60^{ος}, Έτος 2001, σελ. 616 επ.). (Σημειωτέον, εκ του περισσού, ότι σε κάθε περίπτωση η υπέρβαση του νομίμου ωραρίου μας, των 7,5 ωρών ημερησίως, δεν λάμβανε χώρα για την αντιμετώπιση έκτακτων και επειγουσών αναγκών, όπως απαιτεί ο νόμος προκειμένου να είναι η υπερωρία αυτή επιτρεπτή).

11. Ακολούθως, στο άρθρο 1 παρ. 2 του Ν. 435/1976 ορίζονται τα εξής: «Εις πάσαν περίπτωση μη νομίμου υπερωριακής απασχολήσεως ο μισθωτός δικαιούται από της πρώτης ώρας, πέραν των εκ των αρχών του αδικαιολογήτου πλουτισμού απαιτήσεών του και ίσης, προς 100% του καταβαλλομένου ωρομισθίου του προσθέτου αποζημίωσιν». Δικαιούμαστε επομένως οι ενάγοντες να αξιώσουμε από τα εναγόμενα την ωφέλεια, που είχαν από την παράνομη υπερωριακή απασχόλησή μας (κατά μισή ώρα ημερησίως σύμφωνα με τα ανωτέρω) με βάση τις αρχές για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό (ΑΚ 904), και επιπλέον αποζημίωση ίση με το 100% του καταβαλλόμενου ωρομισθίου μας.

12. Επιπλέον, από τις διατάξεις της 8900/1956 ΚΥΑ των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και του άρθρου 10 παρ.1 Β.Δ. 748/1946 προκύπτει ότι εκείνος που εργάζεται την Κυριακή ή αργία, επιτρεπτός ή μη, δικαιούται να λάβει για κάθε Κυριακή ή αργία **προσαύξηση 75%** στο ημερομίσθιό του.

13. Για τη νυχτερινή εργασία (από 10:00 μ.μ. ως 6:00 π.μ. της επόμενης ημέρας) ο εργαζόμενος δικαιούται να λάβει **προσαύξηση 25%** για τις ώρες νυχτερινής απασχολήσεώς του. Αν συμπίπτει η νυχτερινή εργασία να παρέχεται ημέρα **Κυριακή ή αργία**, ο εργαζόμενος δικαιούται να λάβει **προσαύξηση 100%** για τις ώρες νυχτερινής απασχολήσεώς του κατά την Κυριακή ή αργία.

14. Με τις υπ' αριθμ. 2/71516/0022/12.12.2001 (Φ.Ε.Κ. 1704/Β/19.12.2001), 2/31607/0022/17.6.2002 (Φ.Ε.Κ. 768/Β/20.6.2002), 2/35576/0022/13.07.2005 (Φ.Ε.Κ. 1018/Β/19.7.2005) και 2/50025/0022/3.10.2006 (Φ.Ε.Κ. 1489/Β/6.10.2006) κοινές υπουργικές αποφάσεις των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομικών καθορίστηκαν τα κατ' αποκοπή έξοδα κίνησης του προσωπικού των Ο.Τ.Α πρώτης βαθμίδας ως εξής:

α) από 01^η/01/2001 και εφεξής σε 480.000 δρχ., ήτοι 1.408,65 ευρώ εφάπαξ ετήσια αποζημίωση (117,38 ευρώ μηνιαίως).

β) από 01^η/01/2002 και εντεύθεν σε 2.112,00 ευρώ εφάπαξ ετήσια αποζημίωση (176,00 ευρώ μηνιαίως).

γ) από 01^η/01/2005 μέχρι 30/06/2005 σε 238,00 ευρώ μηνιαίως.

δ) από 01^η/07/2005 και εντεύθεν σε 270,00 ευρώ μηνιαίως και

ε) από 01^η/07/2006 σε 325,00 ευρώ μηνιαίως.

15. Τέλος, στο άρθρο 4 της από 10.3.1989 ΕΓΣΣΕ που κυρώθηκε με την ΥΑ 12756/23.3.1989 και δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τ. Β 213/23.3.1989) ορίζεται ότι «σε όλους τους έγγαμους μισθωτούς ανεξαρτήτως φύλου, χορηγείται επίδομα γάμου σε ποσοστό 10% [...]». Σημειωτέον δε ότι το άρθρο 20 παρ. 2 του Ν. 1849/1989 ορίζει ότι: «του προβλεπόμενου από την ΕΓΣΣΕ επιδόματος γάμου δικαιούχοι είναι και οι άγαμοι γονείς, καθώς και οι ευρισκόμενοι σε κατάσταση χηρείας και οι διαζευγμένοι, από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου», δηλαδή από 8.5.1989.

16. Το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης έχει αυτούσιο ως εξής: «[...] Η κρινόμενη έφεση κατά της με αριθμό 3035/2013 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 663 επ. ΚΠολΔ), ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495, 496, 498, 511, 513, 514, 516, 517 και 518 παρ. 1 ΚΠολΔ), εφόσον οι διάδικοι δεν επικαλούνται, ούτε άλλωστε από τα έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει, επίδοση της εκκαλουμένης. Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια παραπάνω διαδικασία ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ). Με τη με αριθμό κατάθεσης 3474/2010 αγωγή τους οι ενάγοντες και ήδη αναιρεσεύοντες εξέθεταν ότι, δυνάμει συμβάσεων που είχαν συνάψει με τους εναγόμενους και ήδη εφεσίβλητους φορείς στο πλαίσιο του προγράμματος απασχόλησης ανέργων στον τομέα φύλαξης κτιρίων και σε εκτέλεση των προγραμματικών συμβάσεων που είχαν υπογράψει μεταξύ των ανωτέρω, του Ελληνικού Δημοσίου, του ΟΑΕΔ και της ΚΕΔΚΕ και ανανεώθηκαν διαδοχικά έως τις 13-9-2006, προσέφεραν τις υπηρεσίες τους ως φύλακες σχολικών συγκροτημάτων της αρμοδιότητας του δεύτερου εναγόμενου και ήδη δεύτερου εφεσίβλητου. Ότι κατόπιν της με αριθ. πρωτ. 38895/14-9-2006 απόφασης του Δημάρχου Λαμιέων κατατάχθηκαν από τις 14-9-2006 σε οργανικές θέσεις με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. Με βάση τα παραπάνω ζητούσαν, μετά από νομότυπο εν μέρει περιορισμό

του αιτήματος τους από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ και ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΑΕ» (εφεξής ΕΕΤΑΑ) και ΝΠΔΔ με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΛΑΜΙΕΩΝ», να καταβάλουν, εις ολόκληρον το καθένα, σε καθέναν από αυτούς το ποσό των 20.000 ευρώ, καθώς και να αναγνωρισθεί η υποχρέωσή τους να καταβάλουν, εις ολόκληρον το καθένα, στην πρώτη ενάγουσα το ποσό των 14.991,08 ευρώ και στο δεύτερο ενάγοντα το ποσό των 15.843,16 ευρώ, τα οποία αφορούν την αμοιβή τους για υπερωριακή απασχόληση, νυχτερινή εργασία, εργασία κατά τις Κυριακές και αργίες, έξοδα κίνησης, επίδομα γάμου και δώρα Πάσχα των ετών 2001, 2002, 2003, 2004, 2005 και 2006, με το νόμιμο τόκο για κάθε επιμέρους ποσό. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλούμενη με αριθμό 3035/2013 οριστική απόφασή του απέρριψε την αγωγή, λόγω έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης ως προς την πρώτη εναγόμενη εταιρία και λόγω παραγραφής ως προς τον δεύτερο εναγόμενο Δήμο. Κατά της προαναφερόμενης απόφασης οι ηττηθέντες ενάγοντες άσκησαν στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου την κρινόμενη έφεση, με την οποία παραπονούνται για εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο και ζητούν την εξαφάνιση της εκκαλουμένης, ώστε η αγωγή τους να γίνει δεκτή στο σύνολό της. Κατά τη διάταξη του άρθρου 90 παρ. 3 Ν. 2362/1995 «Περί δημοσίου λογιστικού και ελέγχου δαπανών του Κράτους», που εφαρμόζεται και επί των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ), σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 56 Ν.Α. 496/1974, 3 Ν.Α. 31/1968 και 304 του κυρωθέντος με το Π.Δ. 410/1995 Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα, η απαίτηση οποιουδήποτε των με σχέση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών, κατ' αυτού που αφορά σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως απολαβές αυτών ή αποζημιώσεις, έστω και αν βασίζεται σε παρανομία των οργάνων του Δημοσίου ή στις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις, παραγράφεται μετά διετία από τη γένεσή της, ενώ κατά την διάταξη του άρθρου 91 εδ. α' του ίδιου νόμου με την επιφύλαξη κάθε άλλης ειδικής διάταξης του νόμου αυτού η παραγραφή οποιοσδήποτε απαίτησης κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους, μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξή της. Από το συνδυασμό των ως άνω διατάξεων προκύπτει ότι με την πρώτη απ' αυτές ρυθμίζεται ειδικά το θέμα της παραγραφής των αξιώσεων των με σχέση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών, κατ' αυτού, που αφορούν σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως

απολαβές ή αποζημιώσεις, έστω και αν βασίζονται σε παρανομία των οργάνων του ή στις διατάξεις για τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, και ορίζεται ως χρονικό σημείο έναρξης της παραγραφής αυτής η γένεση της κάθε αντίστοιχης αξίωσης. Η διάταξη αυτή είναι ειδική σε σχέση με τη διάταξη του άρθρου 91 εδ. α' του ανωτέρω νόμου, με την οποία ρυθμίζεται γενικά το θέμα της έναρξης του χρόνου παραγραφής οποιοσδήποτε αξίωσης κατά του δημοσίου κ.λ.π. από το τέλος του οικονομικού έτους, μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξή της, όπως τούτο σαφώς συνάγεται από τη ρητή επιφύλαξη ως προς την ισχύ άλλων ειδικών διατάξεων, που διατυπώνεται στο άρθρο 91 εδ. α' , και, επομένως, κατισχύει αυτής (ΑΕΔ 32/2008, ΟΛΑΠ 2^η/ζυνό, ΑΠ 1643/2017, ΑΠ 771/2016 δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Η προβλεπόμενη από την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 90 παρ. 3 Ν. 2362/1995 για τις πιο πάνω αξιώσεις των υπαλλήλων του Δημοσίου και των ΟΤΑ βραχυπρόθεσμη παραγραφή, ο χρόνος της οποίας είναι μικρότερος από το χρόνο παραγραφής, που ισχύει, κατ' άρθρο 250 αριθ. 6 και 17 ΑΚ, για τις παρόμοιες αξιώσεις των υπαλλήλων και εργατών των ιδιωτικών επιχειρήσεων, καθώς και από τον οριζόμενο στο άρθρο 937 ΑΚ χρόνο παραγραφής των αξιώσεων από αδικοπραξία, έχει θεσπισθεί για λόγους γενικότερου δημοσίου συμφέροντος, η συνδρομή του οποίου δικαιολογεί την εισαγωγή εξαιρέσεων και διακρίσεων (ΟΛΑΠ 3/2006, 23/2004, 11/2003), και συγκεκριμένα, από την ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης των σχετικών αξιώσεων και των αντίστοιχων υποχρεώσεων (του Δημοσίου και των ΟΤΑ), η οποία είναι απαραίτητη για την προστασία της περιουσίας και της οικονομικής κατάστασης αυτών, στην οποία συμβάλλουν οι φορολογούμενοι δημότες με την καταβολή φόρων, τελών και λοιπών υπέρ αυτών επιβαρύνσεων (πρβλ. ΟΛΑΠ 38/2005) και, συνεπώς, η διάταξη αυτή δεν αντίκειται: α) στην κατά το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος αρχή της ισότητας (πρβλ. ΑΕΔ 9/2009 ως προς την ερμηνεία της παρομοίου περιεχομένου διάταξης του άρθρου 48 παρ. 3 Ν.Δ. 496/1974 που θεσπίζει επίσης διετή παραγραφή για τις αντίστοιχες αξιώσεις των υπαλλήλων των Ν.Π.Δ.Δ. κατ' αυτών) και β) στις διατάξεις του άρθρου 1 του κυρωθέντος με το Ν.Δ. 53/1974 και υπερνομοθετική ισχύ έχοντος Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής αυτής Σύμβασης, που επιβάλλουν το σεβασμό της περιουσίας του προσώπου, ενώ εξάλλου και από την διάταξη του άρθρου 1 παρ. 2 του ως άνω Πρωτοκόλλου προκύπτει ότι και αυτό αναγνωρίζει ευθέως το δικαίωμα κάθε Κράτους να θεσπίζει νόμους, εάν το κρίνει αναγκαίο, για τη διασφάλιση του δημοσίου συμφέροντος, επομένως και να θέτει νόμιμους περιορισμούς στην ικανοποίηση των αξιώσεων

των πολιτών, όπως είναι η άσκηση των αξιώσεών τους εντός ορισμένου χρόνου προς διασφάλιση του δημοσίου συμφέροντος, στην έννοια του οποίου εμπίπτει, κατά τα προεκτεθέντα, και η προστασία της περιουσίας του Δημοσίου και των ΟΤΑ (ΟΛΑΠ 2/2011, ΟΛΑΠ 31/2007, ως προς την ερμηνεία της παρομοίου περιεχομένου διάταξης του άρθρου 48 παρ. 3 Ν.Δ. 496/1974, ΑΠ 224/2011). Ακόμη, κατά το άρθρο 93 του ίδιου ως άνω νόμου (2362/1995), η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται, μεταξύ των άλλων περιπτώσεων, με την υποβολή στην αρμόδια αρχή αιτήσεως για πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση της αρμόδιας για την πληρωμή της απαιτήσεως αρχής, ενώ αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αιτήσεως. Για να διακοπεί δε η παραγραφή με την υποβαλλόμενη στο νομικό πρόσωπο αίτηση, θα πρέπει να ζητείται με αυτήν η πληρωμή ορισμένης απαίτησης, της οποίας δεν απαιτείται να προσδιορίζεται στην αίτηση το ακριβές ποσό ή να αναφέρονται λεπτομερώς τα περιστατικά που την θεμελιώνουν, απαιτείται όμως να καθορίζονται σαφώς τα στοιχεία που προσδιορίζουν την «ταυτότητα» της συγκεκριμένης απαίτησης και την διακρίνουν από άλλες απαιτήσεις, ώστε να έχουν τη δυνατότητα τα αρμόδια όργανα του Ν.Π.Δ.Δ. να αντιληφθούν για ποια απαίτηση πρόκειται και να εξετάσουν τη βασιμότητά της, προκειμένου να απαντήσουν θετικά ή αρνητικά στην αίτηση (ΑΠ 1643/2017 ό.π., ΑΠ 1938/2008 δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση, από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα επαναπροσκομίζουν με επίκληση αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με τη με αριθ. 34100/24-11- 1999 απόφαση του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΦΕΚ Β'2131/8-12-1999) και κατ' εφαρμογή του άρθρου 20 παρ. 1 του Ν. 2639/1998 καταρτίσθηκε πρόγραμμα για την απόκτηση εργασιακής εμπειρίας 2.700 ανέργων αποφοίτων Λυκείου, ηλικίας από 25 έως 64 ετών, με πιθανότητα μόνιμης απασχόλησης, στη φύλαξη των σχολικών κτιρίων, του εξοπλισμού τους, της επίβλεψης του περιβάλλοντος χώρου και της προστασίας των μαθητών. Η διάρκεια του προγράμματος, όπως προκύπτει από το συνδυασμό των άρθρων 4 και 10 της ως άνω Υ.Α., ήταν 24 μήνες, διαιρούμενη σε δύο φάσεις. Η πρώτη φάση ήταν διάρκειας 11 μηνών, από τους οποίους (μήνες) ο ένας μπορούσε να αφορά θεωρητική και πρακτική ενημέρωση, ενώ οι υπόλοιποι αφορούσαν την τοποθέτηση των συμμετεχόντων σε θέσεις για την απόκτηση εργασιακής εμπειρίας, με χρηματοδότηση από τον ΟΑΕΔ. Η δεύτερη φάση ήταν διάρκειας 13 μηνών και είχε ως αντικείμενο την

απασχόληση των καταρτισθέντων στη φύλαξη σχολικών κτιρίων με χρηματοδότηση από το Υπουργείο Εσωτερικών (ΥΠΕΣΔ-ΔΑ). Δικαιούχοι φορείς του παραπάνω προγράμματος ήταν οι πρωτοβάθμιοι ΟΤΑ των Νομών Αττικής και Θεσσαλονίκης, των πρωτευουσών Νομών και των μεγάλων αστικών κέντρων. Στην ανωτέρω Υ.Α. ορίστηκαν, μεταξύ άλλων, και τα εξής: α) Το πρόγραμμα θα υλοποιηθεί με τη συνεργασία των Υπουργείων Εσωτερικών - Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, Δημόσιας Τάξης, του ΟΑΕΔ, της Κεντρικής Ένωσης Δήμων και Κοινοτήτων Ελλάδος (ΚΕΔΚΕ) και της ΕΕΤΑΑ ΑΕ, οι οποίοι θα συμβληθούν με προγραμματική σύμβαση, ώστε να δημιουργηθούν οι κατάλληλες προϋποθέσεις για την υλοποίηση του προγράμματος, αφενός για την απόκτηση εργασιακής εμπειρίας ανέργων που πλήττονται ιδιαίτερα από την ανεργία, με πιθανότητα μόνιμης απασχόλησης στη φύλαξη σχολικών κτιρίων και κοινοχρήστων χώρων στους ΟΤΑ, στην αρμοδιότητα των οποίων ανήκει η φύλαξη των σχολικών κτιρίων, και αφετέρου για την επίλυση ενός σοβαρού προβλήματος, όπως αυτού της φύλαξης των σχολικών κτιρίων, του εξοπλισμού τους, της επίβλεψης του περιβάλλοντος χώρου και της προστασίας των μαθητών (άρθρο 5), β) Το αντικείμενο του έργου περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τη δημοσίευση πρόσκλησης εκδήλωσης ενδιαφέροντος προς τους ΟΤΑ και επιλογή των ΟΤΑ που θα ενταχθούν στο πρόγραμμα, καθώς και τη συνεχή υποστήριξη και παρακολούθηση του έργου των ΟΤΑ, που θα ενταχθούν στο πρόγραμμα (άρθρο 6), γ) Ο συντονισμός όλων των ενεργειών, που απαιτούνται για την επίτευξη του σκοπού του προγράμματος, ανατίθεται στην Επιτροπή Παρακολούθησης που θα αποτελείται από έναν εκπρόσωπο καθενός των ανωτέρω επτά αναφερομένων εμπλεκόμενων φορέων, η οποία θα αποφασίζει για τα ειδικά κριτήρια επιλογής των ανέργων, τη διαδικασία που θα ακολουθηθεί για την επιλογή και για κάθε αναγκαία ενέργεια, η οποία κρίνεται απαραίτητη για την ορθή υλοποίηση του προγράμματος και θα συντάσσει εκθέσεις ελέγχου της προόδου του έργου και της καλής εκτέλεσής αυτού, και δ) Οι αρμοδιότητες και τα καθήκοντα καθενός από τους συνεργαζόμενους φορείς για την υλοποίηση του έργου. Ειδικότερα η ΕΕΤΑΑ και οι ΟΤΑ, εκτός των κοινών με τους λοιπούς φορείς αρμοδιοτήτων, δηλαδή της παρακολούθησης του έργου και της συμμετοχής στην Επιτροπή του άρθρου 9 της Υ.Α., είχαν και τις αρμοδιότητες, η μεν ΕΕΤΑΑ 1) της οικονομικής διαχείρισης του προγράμματος, 2) της εκπαίδευσης των επιλεγέντων ατόμων για την υλοποίηση του έργου, 3) της δημιουργίας και εφαρμογής πληροφοριακού συστήματος παρακολούθησης του έργου για την τακτική

7.00 έως 15.00, η δεύτερη βάρδια από 15.00 έως 23.00 και η τρίτη βάρδια από 23.00 έως 7.00, ο κάθε δε ασκούμενος είναι υποχρεωμένος σε καθημερινή οκτάωρη παρουσία στο σχολικό κτίριο που έχει τοποθετηθεί, σύμφωνα με το πρόγραμμα που θα του δοθεί από τον οικείο ΟΤΑ. Παράλληλα προβλέφθηκε, όπως και στην άνω Υ.Α., το ύψος της ημερήσιας αποζημίωσης των δικαιούχων ανέργων, οι οποίοι θα συμμετείχαν στο πρόγραμμα και η καταβολή της για είκοσι δύο (22) ημέρες το μήνα. Στη συνέχεια, αφού επιλέχθηκαν, σύμφωνα με το άρθρο 5 των προγραμματικών συμβάσεων, οι 145 δικαιούχοι ΟΤΑ, στους οποίους συμπεριλαμβάνεται και ο δεύτερος εναγόμενος και ήδη δεύτερος εφεσίβλητος Δήμος Λαμιέων και οι δικαιούχοι άνεργοι, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι ενάγοντες και ήδη αναιρεσείοντες, καταρτίστηκαν (και) μεταξύ των τελευταίων και ήδη διαδίκων τα από 27-2-2001 συμφωνητικά συνεργασίας διάρκειας έντεκα μηνών, δυνάμει των οποίων οι ενάγοντες αναλάμβαναν την υποχρέωση να συμμετάσχουν σε επιμορφωτική συνάντηση για ζητήματα φύλαξης σχολικών κτιρίων σε σχολικά κτίρια επιλογής του Δήμου και να αποκτήσουν εργασιακή εμπειρία απασχολούμενοι ως φύλακες σε καθημερινή βάση, αργίες και Σαββατοκύριακα, σε τρεις (3) βάρδιες, συνολικής διάρκειας οκτώ (8) ωρών ημερησίως και για είκοσι δύο (22) ημέρες το μήνα έναντι ημερήσιας αποζημίωσης, ύψους 35,22 ευρώ. Τα εν λόγω συμφωνητικά μετά τη λήξη τους παρατάθηκαν με τα από 27-1-2002, 1-7-2002, 27-2-2003, 1-1-2004, 1-7-2004, 1-1-2005, 1-4-2005, 1-6-2005, 1-9-2005, 1-1-2006, 1-4-2006 και 1-7-2006 όμοια. Εξάλλου, με τη με αριθμό 6/2005 απόφαση της Ολομέλειας του ΑΣΕΠ κρίθηκε ότι, προκειμένου περί συμβάσεων που έχουν συναφθεί με την ΕΕΤΑΑ στο πλαίσιο εφαρμογής συγκεκριμένου προγράμματος, αληθινός εργοδότης - φορέας, στον οποίο οι εργαζόμενοι τότε σχολικοί φύλακες είχαν συμπληρώσει την εκ του άρθρου 11 του Π.Δ. 164/2004 απαιτούμενη 24μηνη προϋπηρεσία, ήταν ο εκάστοτε δήμος, στον οποίο αυτοί προσέφεραν πραγματικά τις υπηρεσίες τους και ότι η απασχόλησή τους σ' αυτόν υπέκρυπτε εξαρτημένη εργασία. Επειδή δε στο πρόσωπο των εναγόντων συνέτρεχαν όλες οι προϋποθέσεις της μεταβατικής διάταξης του άρθρου 11 του Π.Δ. 164/2004 για το χαρακτηρισμό των συμβάσεών τους ως αορίστου χρόνου, με τη με αριθμό 38895/2006 απόφαση του Δημάρχου Λαμιέων οι ενάγοντες κατατάχθηκαν από τις 14-9-2006 σε οργανικές θέσεις με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. Ειδικότερα, πριν την κατάταξή τους σε οργανικές θέσεις στις 14-9-2006 οι ενάγοντες προσέφεραν πραγματικά τις υπηρεσίες τους στο δεύτερο εναγόμενο - δεύτερο εφεσίβλητο Δήμο Λαμιέων καθόλο το διάστημα της

εργασίας τους, απασχολούμενοι επί οκτώ (8) ώρες σε μία από τις τρεις (3) βάρδιες κάθε ημέρα, υπό τις εντολές και την εποπτεία των ορισθέντων από τον ίδιο ως άνω εναγόμενο Δήμο οργάνων του για το συντονισμό και την παρακολούθηση της εργασίας τους και στα όργανα αυτά αναφέρονταν για όποιο πρόβλημα ανέκυπτε. Η σχέση δηλαδή που συνέδεε τους ενάγοντες με το δεύτερο εναγόμενο Δήμο ήταν στην πραγματικότητα σχέση εξαρτημένης εργασίας, όπως άλλωστε κρίθηκε τόσο με τη με αριθμό 1359/2008 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών (ειδικής διαδικασίας εργατικών διαφορών), με την οποία επιδικάσθηκαν στους ενάγοντες επιδόματα Πάσχα και Χριστουγέννων και αποζημίωση άδειας των ετών 2004 και 2005, όσο και με τη με αριθμό 587/2011 (ήδη τελεσίδικη) απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδικής διαδικασίας), με την οποία επιδικάσθηκε στους ενάγοντες η πρόσθετη μισθολογική παροχή του άρθρου 14 του Ν. 3016/2002. Συνεπώς, είναι αβάσιμος ο ισχυρισμός του δεύτερου εναγόμενου Δήμου ότι δεν συνδεόταν με σχέση εργασίας με τους ενάγοντες. Αντίθετα, ουδείς εκ των λοιπών συμβεβλημένων ανωτέρω φορέων έφερε την ιδιότητα του εργοδότη των εναγόντων, δεδομένου ότι οι αρμοδιότητες που έκαστος εξ αυτών είχε αναλάβει βάσει της προρρηθείσας Υ.Α. και των προγραμματικών συμβάσεων που ακολούθησαν στόχευαν στη δημιουργία των κατάλληλων προϋποθέσεων για την υλοποίηση του επίδικου προγράμματος και την παρακολούθηση για την ορθή εκτέλεσή του και όχι στην προσωπική εξάρτηση των επιλεγέντων φυλάκων με τη μορφή της παροχής οδηγιών και της άσκησης εποπτείας επ' αυτών. Ειδικότερα, η συμμετοχή της πρώτης εναγόμενης και ήδη πρώτης εφεσίβλητης ΕΕΤΑΑ στην κατάρτιση των συμφωνητικών συνεργασίας των εναγόντων - εκκαλούντων αποτελούσε την αναγκαία τυπική της δέσμευση για την εκτέλεση των ανατεθεισών σ' αυτήν, δυνάμει των ως άνω προγραμματικών συμβάσεων, υποχρεώσεων, συμπεριλαμβανομένης και της καταβολής της οφειλόμενης αποζημίωσης στους ενάγοντες με τους σαφώς καθορισθέντες και εκτεθέντες ανωτέρω όρους, δηλαδή της προηγούμενης καταβολής σ' αυτήν από το αρμόδιο Υπουργείο των αναγκαίων πόρων και της έλλειψης ευθύνης της για τυχόν μη πληρωμή, οφειλόμενη σε μη έγκαιρη διάθεση από πλευράς Υπουργείου των προβλεπόμενων ποσών του προγράμματος, οι δε ενάγοντες που συμμετείχαν στα ανωτέρω προγράμματα δεν τελούσαν σε οποιαδήποτε προσωπική εξάρτηση από την ΕΕΤΑΑ, ώστε να θεωρηθεί αυτή εργοδότης τους στο πλαίσιο σύμβασης εξαρτημένης εργασίας. Σύμφωνα με τα παραπάνω, η πρώτη εναγόμενη ΕΕΤΑΑ δεν αποτελεί παθητικό υποκείμενο του επίδικου δικαιώματος και ως εκ τούτου η αγωγή τυγχάνει ως προς αυτήν

απορριπτέα, λόγω έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης, όπως δέχθηκε και η εκκαλουμένη απορρίπτοντας την αγωγή μετά την ουσιαστική της έρευνα με το ίδιο παραπάνω αιτιολογικό, απορριπτομένου συνεπώς του σχετικού περί του αντιθέτου δεύτερου λόγου της έφεσης. Συνακόλουθα, ως προς την πρώτη εφεσίβλητη πρέπει η κρινόμενη έφεση να απορριφθεί και οι αναιρεσεύοντες να καταδικασθούν στα δικαστικά της έξοδα του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Όσον αφορά δε τον δεύτερο εναγόμενο και ήδη δεύτερο εφεσίβλητο Δήμο Λαμιέων αποδείχθηκαν τα εξής: Οι αναιρεσεύοντες - ενάγοντες καθόλο το χρονικό διάστημα από τη σύναψη της αρχικής σύμβασης εκάστου στις 27-2-2001 μέχρι την ένταξή τους στο τακτικό προσωπικό του Δήμου στις 14-9-2006 απασχολήθηκαν από τον τελευταίο, όπως προεκτέθηκε. Καθόλο το παραπάνω διάστημα της απασχόλησής τους οι ενάγοντες λάμβαναν μόνο την ως άνω ημερήσια αμοιβή, ποσού 35,22 ευρώ, χωρίς ο εναγόμενος εργοδότης τους να τους καταβάλει τις νόμιμες προσαυξήσεις, επιδόματα και δώρα των ετών 2001 - 2006, που αιτούνται με την κρινόμενη αγωγή τους, η οποία επιδόθηκε στον εναγόμενο Δήμο στις 28-6-2010 (βλ. την 9552B 728-6-2010 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Λαμίας Παρασκευής Παπαϊωάννου). Ο τελευταίος με τις προτάσεις του και με δήλωση του πληρεξούσιου δικηγόρου του, καταχωρισθείσα στα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης, υπέβαλε την ένσταση παραγραφής των αξιώσεων των εναγόντων, η οποία ωστόσο λαμβάνεται και αυτεπαγγέλτως υπόψη από το Δικαστήριο (για το ότι η παραγραφή αξίωσης κατά του Δημοσίου λαμβάνεται υπόψη και αυτεπάγγελτα από το δικαστήριο της ουσίας, ενώ η διακοπή της παραγραφής αυτής συνιστά αντένσταση, την οποία πρέπει να προτείνει παραδεκτά και νόμιμα ο διάδικος που αποκρούει την παραγραφή, και δεν μπορεί να λάβει υπόψη του αυτεπαγγέλτως το δικαστήριο βλ. ενδεικτικά ΑΠ 672/2018, ΑΠ 570/2018, ΑΠ 533/2018 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ), ισχυριζόμενος ότι αυτές είχαν υποπέσει στη διετή παραγραφή του άρθρου 90 παρ. 3 Ν. 2362/1995. Με τη σειρά τους οι ενάγοντες ισχυρίστηκαν ότι η διάταξη του ως άνω άρθρου τυγχάνει μη εφαρμοστέα, ως αντικείμενη στο άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος και στο άρθρο 1 παρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Σύμφωνα, ωστόσο, με όσα αναλυτικά εκτέθηκαν στην ανωτέρω νομική σκέψη, η παραγραφή των ένδικων αξιώσεων των εναγόντων σε βάρος του εναγόμενου Δήμου είναι διετής, αρχίζει από τη γέννησή τους και όχι από το τέλος του οικονομικού έτους που γεννήθηκαν (άρθρο 90 παρ. 3 Ν. 2362/1995), ενώ δεν αντίκειται στην καθιερούμενη από το άρθρο 4 § 1 του Συντάγματος αρχή της ισότητας

ούτε προσκρούει στο άρθρο 1 παρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, που κωρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974. Εξάλλου, οι εναγόμενοι υπέβαλαν νομότυπα ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου αντένσταση διακοπής της παραγραφής, την οποία επαναφέρουν με την έφεσή τους, ισχυριζόμενοι ότι η παραγραφή των αξιώσεών τους κατά του εναγόμενου Δήμου διακόπηκε καταρχάς στις 28-12-2006, οπότε επέδωσαν σ' αυτόν τη με αριθ. πρωτ. 56357/28-12-2006 αίτηση διαμαρτυρίας. Όπως προκύπτει από την επισκόπηση του εν λόγω εγγράφου, οι ενάγοντες εξέθεταν σ' αυτό ότι, λόγω της σχέσης εξαρτημένης εργασίας που τους συνέδεε με τον εναγόμενο Δήμο, δικαιούνταν για το χρονικό διάστημα από 27-2-2001 έως 14-9-2006 «και κάθε νόμιμα οφειλόμενη διαφορά αποδοχών, επιδόματα εορτών, αποζημίωση και επίδομα άδειας, αποζημίωση απασχόλησης για Κυριακές και αργίες και αποζημίωση για νυκτερινή απασχόληση», ζητούσαν δε με το αιτητικό «να μας εκκαθαρίσετε και να μας καταβάλετε άμεσα από 27-2-2001 και μέχρι την .../.../2006 ημεροχρονολογία ένταξής μας στο τακτικό προσωπικό του Δήμου το σύνολο των ως άνω αναφερόμενων ποσών». Εφόσον δε κατά τα εκτεθέντα στην παραπάνω νομική σκέψη, για να διακοπεί η παραγραφή με την υποβαλλόμενη στο νομικό πρόσωπο αίτηση, θα πρέπει να ζητείται με αυτή η πληρωμή ορισμένης απαίτησης, της οποίας δεν απαιτείται μεν να προσδιορίζεται στην αίτηση το ακριβές ποσό ή να αναφέρονται λεπτομερώς τα περιστατικά που τη θεμελιώνουν, απαιτείται όμως να καθορίζονται σαφώς τα στοιχεία που προσδιορίζουν την «ταυτότητα» της συγκεκριμένης απαίτησης και τη διακρίνουν από άλλες απαιτήσεις, ώστε να έχουν τη δυνατότητα τα αρμόδια όργανα του Ν.Π.Δ.Δ. να αντιληφθούν για ποια απαίτηση πρόκειται και να εξετάσουν τη βασιμότητά της, προκειμένου να απαντήσουν θετικά ή αρνητικά, η εν λόγω αίτηση δεν είναι κατά περιεχόμενο επαρκώς σαφής και ορισμένη, εφόσον σ' αυτήν δεν καθορίζονται - έστω συνοπτικά - οι επιμέρους απαιτήσεις, αλλά γίνεται μόνο απλή αναφορά σ' αυτές, με συνέπεια να μην αποτελεί όχληση, που διακόπτει την παραγραφή. Πριν την επίδοση της παραπάνω αίτησης, όμως, οι ενάγοντες είχαν ασκήσει κατά του εναγομένου και την από 21-12-2007 (αριθ. κατάθ. 2786/2007) όμοιου περιεχομένου αγωγή τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που επιδόθηκε στον εναγόμενο Δήμο στις 27-12-2007 (βλ. τη με αριθμό 5667B'/27-12-2007 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Λαμίας Παρασκευής Παπαϊωάννου), αιτούμενοι, μεταξύ άλλων, την καταβολή και των επίδικων αξιώσεων. Η συζήτηση της αγωγής αυτής, η οποία είχε αρχικά προσδιοριστεί για τις 17-4-2008, αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 27-2-2009, οπότε ματαιώθηκε και επανήλθε προς

συζήτηση με την από 7-4-2010 (αριθ. κατάθ. 690/2010) κλήση των εναγόντων, που επιδόθηκε στον εναγόμενο Δήμο στις 12-4-2010 (βλ. τη με αριθμό 9170B'/12-4-2010 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Λαμίας Παρασκευής Παπαϊωάννου). Από την εν λόγω αγωγή οι ενάγοντες παραιτήθηκαν με την κρινόμενη αγωγή τους (βλ. σελ. 34 αυτής, στην οποία εκθέτουν: «Επειδή με την παρούσα αγωγή μας παραδεκτά παραιτούμαστε του δικογράφου της από 21-12-2007 και με αριθμό κατάθεσης 2786/2007 προγενέστερης ομοίου περιεχομένου αγωγής μας που είχαμε καταθέσει ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών ...»). Ενόψει δε του ότι η παραγραφή των αξιώσεων σε βάρος του εναγόμενου ΟΤΑ είναι, κατά τα ανωτέρω, διετής και ξεκινάει από τη γέννηση κάθε αξίωσης, μέρος των αξιώσεων κάθε εναγόντος έχει υποπέσει σε παραγραφή. Σημειώνεται ότι δήλη ημέρα καταβολής των απαιτήσεων για μισθούς είναι η τελευταία ημέρα του μήνα, εντός του οποίου παρασχέθηκε η εργασία, ενώ για το δώρο Πάσχα δήλη ημέρα καταβολής ορίζεται η 30/4 κάθε έτους. Έτσι, στη συγκεκριμένη περίπτωση: 1) Οι αξιώσεις για υπερωρίες, προσαύξηση νυχτερινής εργασίας, εργασία κατά τις Κυριακές και αργίες, επίδομα γάμου και έξοδα κίνησης έχουν υποπέσει σε παραγραφή για το χρονικό διάστημα από το 2001 μέχρι τις 30-11-2005, αφού οι ενάγοντες διέκοψαν την παραγραφή γ' αυτές με την από 21-12-2007 αγωγή τους στο Ειρηνοδικείο Αθηνών, που επιδόθηκε στον εναγόμενο εργοδότη τους στις 27-12-2007, και 2) η αξίωση των εναγόντων για το δώρο Πάσχα έτους 2006 δεν έχει υποπέσει σε παραγραφή, αφού αυτή διακόπηκε με την επίδοση της από 21-12-2007 αγωγής ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών στις 27-12-2007. Επομένως, πρέπει να γίνουν κατά ένα μέρος δεκτές ως και ουσιαστικά βάσιμες αφενός η ένσταση του εναγόμενου Δήμου περί παραγραφής των ένδικων αξιώσεων των εναγόντων, που υποβλήθηκε νομότυπα ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και επαναλαμβάνεται με τις προτάσεις του ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, όπως και η νομότυπα υποβληθείσα πρωτοδίκως αντένσταση των εναγόντων περί διακοπής της παραγραφής με την άσκηση προγενέστερης αγωγής ως προς τις ανωτέρω αξιώσεις, που επαναφέρεται με τον πρώτο λόγο της κρινόμενης έφεσης. Εξάλλου, η κατ' άρθρο 281 ΑΚ ένσταση κατάχρησης δικαιώματος δεν λαμβάνεται αυτεπαγγέλτως υπόψη από το Δικαστήριο, ακόμη κι αν τα πραγματικά περιστατικά που τη θεμελιώνουν έχουν προταθεί από τους διαδίκους. Περαιτέρω, δεν αρκεί απλώς η προβολή της σχετικής ένστασης, αλλά για την πληρότητα της και το παραδεκτό αυτής πρέπει κατά τη συζήτηση στον πρώτο βαθμό να προβάλλονται, και μάλιστα κατά τρόπο ορισμένο, τα περιστατικά που συγκροτούν την

κατάχρηση δικαιώματος από το διάδικο, κατά του οποίου ασκείται το δικαίωμα, συγχρόνως δε να γίνεται επίκληση από αυτόν του γεγονότος ότι τα περιστατικά αυτά καθιστούν καταχρηστική την άσκηση του δικαιώματος, και να διατυπώνεται ταυτόχρονα και αίτημα απόρριψης της αγωγής για το λόγο αυτό (ΑΠ 683/1999 δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, βλ. Β. Βαθρακοκοίλη, ΕΡΝΟΜΑΚ, άρθρο 281, αριθ. 32, 111). Στην προκείμενη περίπτωση, η εκκαλούμενη απόφαση, χωρίς να έχει υποβληθεί ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου ένσταση κατάχρησης δικαιώματος, κατ' άρθρο 281 ΑΚ, έκρινε αυτεπαγγέλτως ότι η μακρόχρονη αδράνεια των εναγόντων να παραιτηθούν από το δικόγραφο της από 21-12-2007 προγενέστερης αγωγής τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, με σκοπό την επιμήκυνση της διετούς παραγραφής των αξιώσεών τους, συνιστά καταχρηστική άσκηση δικαιώματος, με αποτέλεσμα να μην έχει επέλθει διακοπή της παραγραφής με την άσκηση της ως άνω από 21-12-2007 αγωγής τους ούτε επομένως να έχει αναβιώσει η παραπάνω διακοπή με την έγερση της κρινόμενης αγωγής και την με αυτήν δήλωση παραίτησης από την προηγούμενη αγωγή. Εφόσον, επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο υπήγαγε τα πραγματικά περιστατικά της αγωγής στον κανόνα του άρθρου 281 ΑΚ, χωρίς να έχει προταθεί σχετική ένσταση εκ μέρους του εναγόμενου Δήμου, έσφαλε κατά την εφαρμογή του νόμου, κατά παραδοχή του σχετικού πρώτου λόγου της έφεσης. Πρέπει, επομένως, μετά την παραδοχή του ως άνω λόγου, να γίνει δεκτή η έφεση ως προς το δεύτερο εφεσίβλητο Δήμο, να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση, να κρατηθεί, κατ' άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ, η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο και να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν η αγωγή ως προς το δεύτερο εναγόμενο. Σημειωτέον, ότι, εφόσον η διάταξη του άρθρου 261 ΑΚ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 101 παρ. 1 Ν. 4139/2013, εφαρμόζεται σε όλες τις δίκες, για τις οποίες δεν εκδόθηκε τελεσίδικη απόφαση, χωρίς να τίθεται ως προϋπόθεση για την εφαρμογή της η μη συμπλήρωση της παραγραφής κατά το χρόνο έναρξης ισχύος του Ν. 4139/2013, δεν τίθεται εν προκειμένω οποιοδήποτε θέμα παραγραφής των ένδικων αξιώσεων «εν επιδικία» (βλ. ΑΠ 148/2017 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Από το προαναφερόμενο αποδεικτικό υλικό, αποδείχθηκε περαιτέρω ότι κατά το επίδικο διάστημα από 1-12-2005 έως 14-9-2007 οι ενάγοντες, εκ των οποίων η πρώτη ήταν έγγαμη και ο δεύτερος διαζευγμένος, απασχολήθηκαν από τον εναγόμενο Δήμο επί 22 ημέρες μηνιαίως, το δε ωράριο εργασίας τους ήταν σε τρεις (3) βάρδιες ημερησίως των οκτώ (8) ωρών η καθεμία, και συγκεκριμένα η πρωινή βάρδια από 7.00 έως 15.00, η απογευματινή από 15.00 έως 23.00 και η βραδινή από 23.00 έως 7.00.

Έτσι, καθόλη τη διάρκεια της εργασίας τους οι ενάγοντες σε περίπτωση βραδινής βάρδιας, παρείχαν επτά (7) ώρες νυχτερινής εργασίας (από έως 6.00) και σε περίπτωση απογευματινής βάρδιας μία (1) ώρα νυχτερινής εργασίας (από 22.00 έως 23.00). Ενόψει δε της απασχόλησής τους σε εναλλασσόμενες βάρδιες και της μη υπέρβασης των οκτώ (8) ωρών εργασίας ημερησίως, ο ισχυρισμός τους ότι εργάζονταν καθημερινά επί 30 λεπτά της ώρας πλέον του νόμιμου ωραρίου (λόγω της προβλεπόμενης για τους υπαλλήλους των ΟΤΑ εβδομαδιαίας απασχόλησης των 37,5 ωρών) και ότι παρείχαν παράνομη υπερωριακή απασχόληση, για την οποία δικαιούνται αμοιβή, τυγχάνει απορριπτέος (βλ. σχετ. Στ. Βλαστό, Ατομικές εργασιακές σχέσεις, 2005, σελ. 520). Ωστόσο, πέραν της ως άνω ημερήσιας αμοιβής δεν καταβλήθηκαν ποτέ σ' αυτούς οι νόμιμες προσαυξήσεις για την παροχή νυχτερινής εργασίας και για την απασχόλησή τους κατά τις Κυριακές και αργίες, οι οποίες υπολογίζονται επί του νόμιμου και όχι επί του καταβαλλόμενου ωρομισθίου. Το ίδιο ισχύει και για το επίδομα γάμου. Το νόμιμο δε ημερομίσθιο αυτών, βάσει του οποίου θα εξευρεθεί και το αντίστοιχο ωρομίσθιό τους, ισούται με το εκάστοτε καθοριζόμενο από τις ΕΓΣΣΕ ημερομίσθιο των εργατοτεχνιτών, δηλαδή με βάση τις από 24-5-2004 και από 12-4-2006 διετούς ισχύος ΕΓΣΣΕ. Έτσι, τα νόμιμα ημερομίσθια των εναγόντων (έγγαμης και διαζευγμένου, αντίστοιχα), με προϋπηρεσία μίας τριετίας (αφού αμφότεροι εργάζονταν στον εναγόμενο Δήμο από τις αρχές του 2001), ανέρχονταν: α) από 1-9-2005 έως 31-12-2005 σε 30,02 ευρώ για τους έγγαμους, για τους οποίους το νόμιμο ωρομίσθιο ανερχόταν στο ποσό των 4,50 ευρώ ($30,02 \times 6/40$), η προσαύξηση νυχτερινής εργασίας 25% στο ποσό των 1,12 ευρώ την ώρα και η προσαύξηση για εργασία κατά τις Κυριακές και αργίες 75% σε 3,37 ευρώ την ώρα, β) από 1-1-2006 έως 31-8-2006 σε 30,89 ευρώ για τους έγγαμους, για τους οποίους το νόμιμο ωρομίσθιο ανερχόταν σε 4,63 ευρώ ($30,89 \times 6/40$), η προσαύξηση νυχτερινής εργασίας 25% στο ποσό των 1,16 ευρώ την ώρα και η προσαύξηση για εργασία κατά τις Κυριακές και αργίες 75% σε 3,47 ευρώ την ώρα και γ) από 1-9-2006 και εφεξής στο ποσό των 31,79 ευρώ για τους έγγαμους, για τους οποίους το νόμιμο ωρομίσθιο ανερχόταν σε 4,77 ευρώ ($31,79 \times 6/40$), η προσαύξηση νυχτερινής εργασίας 25% σε 1,19 ευρώ την ώρα και η προσαύξηση για εργασία κατά τις Κυριακές και αργίες 75% σε 3,57 ευρώ την ώρα. Με βάση τα παραπάνω ποσά των νόμιμων ωρομισθίων και προσαυξήσεων και τους μη αμφισβητούμενους από τον εναγόμενο Δήμο πίνακες με τα ωράρια εργασίας των εναγόντων για το επίδικο χρονικό διάστημα η πρώτη ενάγουσα δικαιούται: Α) Για το Δεκέμβριο του έτους 2005: α) απογευματινές και

νυκτερινές βάρδιες [(7 απογευματινές βάρδιες χ 1 ώρα ανά βάρδια) + (6 νυκτερινές βάρδιες χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 1,12 =] 54,88 ευρώ, β) Κυριακές και αργίες [(1 βάρδια Κυριακής πρωί χ 8 ώρες ανά βάρδια) + (1 βάρδια Κυριακής απόγευμα χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 3,37 ευρώ =] 50,55 ευρώ, γ) βραδινά Κυριακών και αργιών (2 βάρδιες αργίας βράδυ χ 1 ώρα ανά βάρδια) χ 4,50 ευρώ = 9 ευρώ, δ) έξοδα κίνησης μηνός Δεκεμβρίου = 270 ευρώ και ε) επίδομα γάμου [(30,02 ευρώ ημερομίσθιο χ 22 ημερομίσθια) χ 10% χ 1 μήνα =] 66,04 ευρώ, και συνολικά 450,47 (54,88 + 50,55 + 9 + 270 + 66,04) ευρώ, Β) Για το διάστημα από Ιανουάριο 2006 έως 31-8-2006: α) απογευματινές και νυκτερινές βάρδιες [(57 απογευματινές βάρδιες χ 1 ώρα ανά βάρδια) + (59 νυκτερινές βάρδιες χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 1,16 =] 545,2 ευρώ, β) Κυριακές και αργίες [(10 βάρδιες Κυριακής και αργίας πρωί χ 8 ώρες ανά βάρδια) + (11 βάρδιες Κυριακής και αργίας απόγευμα χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 3,47 ευρώ =] 544,79 ευρώ, γ) βραδινά Κυριακών και αργιών [(12 βάρδιες Κυριακής και αργίας βράδυ χ 1 ώρα ανά βάρδια) + (11 βάρδιες Κυριακής και αργίας απόγευμα χ 1 ώρα ανά βάρδια) χ 4,63 ευρώ =] 106,49 ευρώ, δ) έξοδα κίνησης Ιανουαρίου - Ιουνίου (270 ευρώ χ 6 μήνες) = 1.620 ευρώ + Ιουλίου - Αυγούστου (325 ευρώ χ 2 μήνες) = 650 ευρώ, ε) επίδομα γάμου [(30,89 ευρώ ημερομίσθιο χ 22 ημερομίσθια) χ 10% χ 8 μήνες =] 543,66 ευρώ και στ) δώρο Πάσχα (35,22 ευρώ καταβαλλόμενο ημερομίσθιο χ 15 ημερομίσθια) = 528,3 ευρώ και συνολικά 4.538,44 (545,2 + 544,79 + 106,49 + 1.620 + 650 + 543,66 + 528,3) ευρώ και Γ) για το Σεπτέμβριο του έτους 2006: α) 1 απογευματινή βάρδια χ 1 ώρα ανά βάρδια χ 1,19 = 1,19 ευρώ, β) έξοδα κίνησης Σεπτεμβρίου = 325 ευρώ και γ) επίδομα γάμου [(31,79 ευρώ ημερομίσθιο χ 22 ημερομίσθια) χ 10% χ 1 μήνα =] 69,93 ευρώ και συνολικά 396,12 (1,19 + 325 + 69,93) ευρώ. Εξάλλου, ο δεύτερος ενάγων δικαιούται: Α) Για το Δεκέμβριο του έτους 2005: α) απογευματινές και νυκτερινές βάρδιες [(3 απογευματινές βάρδιες χ 1 ώρα ανά βάρδια) + (6 νυκτερινές βάρδιες χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 1,12 =] 50,4 ευρώ, β) Κυριακές και αργίες [(1 βάρδια αργίας απόγευμα χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 3,37 ευρώ =] 23,59 ευρώ, γ) βραδινά Κυριακών και αργιών [(3 βάρδιες Κυριακής βράδυ χ 1 ώρα ανά βάρδια) χ 4,50 ευρώ =] 13,50 ευρώ, δ) έξοδα κίνησης μηνός Δεκεμβρίου = 270 ευρώ και ε) επίδομα γάμου [(30,02 ευρώ ημερομίσθιο χ 22 ημερομίσθια) χ 10% χ 1 μήνα =] 66,04 ευρώ, και συνολικό 523,53 (50,4 + 23,59 + 13,50 + 270 + 66,04) ευρώ, Β) Για το διάστημα από Ιανουάριο 2006 έως 31-8-2006: α) απογευματινές και νυκτερινές βάρδιες [(52 απογευματινές βάρδιες χ 1 ώρα ανά βάρδια) + (61 νυκτερινές βάρδιες χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 1,16 =] 555,64 ευρώ, β)

Κυριακές και αργίες [(7 βάρδιες Κυριακής και αργίας πρωί χ 8 ώρες ανά βάρδια) + (14 βάρδιες Κυριακής και αργίας απόγευμα χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 3,47 ευρώ =] 534,38 ευρώ, γ) βραδινά Κυριακών και αργιών [(13 βάρδιες Κυριακής και αργίας βράδυ χ 1 ώρα ανά βάρδια) + (15 βάρδιες Κυριακής και αργίας απόγευμα χ 1 ώρα ανά βάρδια) χ 4,63 ευρώ =] 129,64 ευρώ, δ) έξοδα κίνησης Ιανουαρίου - Ιουνίου (270 ευρώ χ 6 μήνες) = 1.620 ευρώ + Ιουλίου - Αυγούστου (325 ευρώ χ 2 μήνες) = 650 ευρώ, ε) επίδομα γάμου [(30,89 ευρώ ημερομίσθιο χ 22 ημερομίσθια) χ 10% χ 8 μήνες =] 543,66 ευρώ και στ) δώρο Πάσχα (35,22 ευρώ καταβαλλόμενο ημερομίσθιο χ 15 ημερομίσθια) = 528,3 ευρώ και συνολικά 4.561,62 (555,64 + 534,38 + 129,64 + 1.620 + 650 + 543,66 + 528,3) ευρώ και Γ) για το Σεπτέμβριο του έτους 2006: α) 1 απογευματινή βάρδια χ 1 ώρα ανά βάρδια χ 1,19 = 1,19 ευρώ, β) [(1 βάρδια Κυριακής πρωί χ 8 ώρες ανά βάρδια) + (1 βάρδια Κυριακής απόγευμα χ 7 ώρες ανά βάρδια) χ 3,57 =] 53,55 ευρώ, γ) έξοδα κίνησης Σεπτεμβρίου = 325 ευρώ και δ) επίδομα γάμου [(31,79 ευρώ ημερομίσθιο χ 22 ημερομίσθια) χ 10% χ 1 μήνα 69,93 ευρώ και συνολικά 449,67 (1,19 + 53,55 + 325 + 69,93) ευρώ. Σύμφωνα με όσα αποδείχθηκαν παραπάνω, η αγωγή πρέπει να γίνει κατά ένα μέρος δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη και να υποχρεωθεί το εναγόμενο ΝΠΔΔ με την επωνυμία «Δήμος Λαμιέων» να καταβάλει στη μεν πρώτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των 5.385,03 (450,47 + 4.538,44 + 396,12) ευρώ, στο δε δεύτερο ενάγοντα το συνολικό ποσό των 5.434,82 (423,53 + 4.561,62 + 449,67) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τότε που κάθε επιμέρους κονδύλιο κατέστη απαιτητό. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολό τους μεταξύ των ως άνω διαδίκων, λόγω της ερμηνευτικής δυσχέρειας των διατάξεων που εφαρμόστηκαν, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 179 εδ. τελευταίο ΚΠολΔ [...]].

IV. ΛΟΓΟΙ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ:

17. Επί των ανωτέρω παραδοχών του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου παρατηρούνται τα εξής: Με όλο το σεβασμό προς την κρίση του δικάσαντος Δικαστηρίου, η υπ' αριθ. 1265/2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών (5^{ου} Τμήματος) πρέπει να αναιρεθεί για τους αμέσως κατωτέρω αναφερόμενους λόγους (και όσους επιφυλασσόμαστε να προσθέσουμε νόμιμα αργότερα, κατ' άρθρο 569 ΚΠολΔ):

18. 1^{ος} λόγος αναίρεσης κατ' άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ: παραβίαση κανόνων ουσιαστικού δικαίου και συγκεκριμένα των άρθρων 4 παρ. 1, 22 παρ. 1 και 28 του Συντάγματος καθώς επίσης και του άρθρου 1 περ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών.

19. Ο νόμος 2362/1995 "Δημόσιο Λογιστικό- Έλεγχος Δαπανών κλπ διατάξεις" ορίζει στο άρθρο 90 παρ. 1 ότι "Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής", στη δε παρ. 3 ότι «[...] Η απαίτηση οποιουδήποτε των επί σχέσει δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών, κατ' αυτού, που αφορά σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως απολαβές αυτών ή αποζημιώσεις, έστω και αν βασίζεται σε παρανομία των οργάνων του Δημοσίου ή στις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις παραγράφεται μετά διετία αυτό της γενέσεώς της [...].».

20. Ομοίως και το Ν.Δ. 496/1974 "περί Λογιστικού των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου" ορίζει στο άρθρο 44 παρ. 1 ότι "Παν χρέος προς το νομικό πρόσωπο παραγράφεται, εφ' όσον δεν ορίζεται άλλως υπό των διατάξεων του παρόντος, μετά πέντε έτη από της λήξεως του οικονομικού έτους εντός του οποίου εβεβαιώθη. ...", στο άρθρο δε 48 ότι "1. Ο χρόνος παραγραφής των χρηματικών αξιώσεων κατά του ν.π.δ.δ. είναι πέντε ετών, εφ' όσον δεν ορίζεται άλλως υπό του παρόντος. 2. ... 3. Ο χρόνος παραγραφής των κατά του νομικού προσώπου αξιώσεων των υπαλλήλων τούτου των επί σχέσει δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου μετ' αυτού συνδεομένων, εκ καθυστερουμένων αποδοχών ή άλλων πάσης φύσεως απολαύων ή αποζημιώσεων εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού είναι δύο ετών. 4. ...". Στο σημείο τούτο επισημαίνουμε ότι στην παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν.Δ. 496/1974 ορίζονται τα εξής: «Η διοίκηση των εσόδων, εξόδων και κεφαλαίων ως και το Λογιστικόν των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, διέπονται υπό των διατάξεων του παρόντος».

21. Με τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του Συντάγματος, η οποία ορίζει ότι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου, καθιερώνεται όχι μόνο η ισότητα των

Ελλήνων έναντι του νόμου, αλλά και η ισότητα του νόμου έναντι αυτών, που δεσμεύει τον κοινό νομοθέτη επιβάλλοντας του, όταν ρυθμίζει ουσιωδώς όμοιες σχέσεις, καταστάσεις ή κατηγορίες προσώπων, να μη νομοθετεί κατά διαφορετικό τρόπο, εισάγοντας εξαιρέσεις ή διακρίσεις, εκτός αν αυτό επιβάλλεται από λόγους κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος, η συνδρομή των οποίων ελέγχεται από τα δικαστήρια.

22. Επίσης, στο άρθρο 1 παρ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που κυρώθηκε μαζί με τη σύμβαση με το Ν.Δ. 537/1974 και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων ορίζεται ότι "παν φυσικό ή νομικό πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας του ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους".

23. Η θέσπιση με το άρθρο 90 παρ. 3 του Ν. 2362/1995 καθώς επίσης και των διατάξεων του Ν.Δ. 496/1974 "περί Λογιστικού των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου" του εις βάρος των υπαλλήλων του Δημοσίου ειδικής βραχυπρόθεσμης διетуός παραγραφής, με την οποία περιορίζεται το δικαίωμα τους να διεκδικήσουν αναδρομικά ποσά, λόγω καθυστερουμένων αποδοχών ή άλλων απολαβών ή αποζημιώσεως εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού, αντίκειται στο άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος, διότι είναι μικρότερος από εκείνον που ισχύει (πενταετής) για τις παρόμοιες αξιώσεις των υπαλλήλων και εργατών των ιδιωτικών επιχειρήσεων, σύμφωνα με το άρθρο 250 αριθ. 6 και 17 του Αστικού Κώδικα, αλλά και από τον χρόνο παραγραφής (ομοίως πενταετής) που προβλέπεται από την παράγραφο 1 του ίδιου ως άνω άρθρου 90 του Ν. 2362/1995 για όλες τις άλλες χρηματικές αξιώσεις κατά του Δημοσίου. Η θέσπιση δε της ανωτέρω βραχυπρόθεσμης παραγραφής δεν δικαιολογείται από την ανάγκη προστασίας της περιουσίας του Δημοσίου, εφόσον αφορά μόνον στις προαναφερθείσες αξιώσεις των υπαλλήλων του, ενώ για όλες τις

άλλες αξιώσεις κατά αυτού ο χρόνος παραγραφής είναι πενταετής. Ενόψει των ανωτέρω, η διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 90 του Ν. 2362/1995 (καθώς επίσης και των συναφών διατάξεων του Ν.Δ. 496/1974 "περί Λογιστικού των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου") δεν θα έπρεπε να εφαρμοσθεί ως αντισυνταγματική, με συνέπεια οι απαιτήσεις των υπαλλήλων του Δημοσίου, επί σχέση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του, από καθυστερούμενες αποδοχές ή απολαβές, οποιασδήποτε φύσεως, ή αποζημιώσεις από αδικαιολόγητο πλουτισμό να υπόκεινται στην προβλεπόμενη από την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου 90 και ισχύουσα για όλες τις άλλες χρηματικές κατά του Δημοσίου αξιώσεις πενταετή παραγραφή.

24. Τούτο, ενισχύεται λαμβανομένου υπόψη και του άρθρου 22 παρ. 1 του Συντάγματος. Ειδικότερα, κατά το άρθρο 22 παρ. 1 του Συντάγματος, η εργασία αποτελεί δικαίωμα και προστατεύεται από το Κράτος, που μεριμνά για τη δημιουργία συνθηκών απασχόλησης όλων των πολιτών και για την ηθική και υλική εξύψωση του εργαζόμενου αγροτικού ή αστικού πληθυσμού. Όλοι οι εργαζόμενοι, ανεξάρτητα από φύλλο ή άλλη διάκριση, έχουν δικαίωμα ίσης αμοιβής για παρεχόμενη εργασία ίσης αξίας. Όπως προεκτέθηκε, η ως άνω διάταξη **επιφυλάσσει διαφορετική – δυσμενέστερη μεταχείριση μόνο στους εργαζομένους** (είτε επί σχέση ιδιωτικού είτε επί σχέση δημοσίου δικαίου) του Δημοσίου. Δηλαδή, μόνο οι μισθολογικές απαιτήσεις των εργαζομένων υπόκεινται σε βραχεία - διετή παραγραφή, εν αντιθέσει με όλες τις λοιπές αξιώσεις εναντίον του Δημοσίου, καθώς και τις αξιώσεις του ίδιου του Δημοσίου εναντίον κάθε άλλου (μάλιστα και των εργαζομένων), που υπόκεινται σε πενταετή παραγραφή. Τούτο, βεβαίως, **αντίκειται ευθέως στο άρθρο 22 παρ. 1 του Συντάγματος** και, μάλιστα, αφού κατεξοχήν αποδέκτης του δικαιώματος εργασίας είναι το ίδιο το κράτος, το οποίο, συνεπώς, δεν μπορεί να μεταχειρίζεται δυσμενέστερα τους εργαζομένους του. Με την ως άνω επομένως ρύθμιση του Ν. 2362/1995 και του Ν.Δ. 496/1974 οδηγούμαστε όχι απλώς στο άτοπο ακόμα και απαιτήσεις ουσιαστικά για το ίδιο αντικείμενο να τυγχάνουν διαφορετικής μεταχείρισης αλλά και σε κατάφωρη παραβίαση του δικαιώματος εργασίας, όπως

αυτό κατοχυρώνεται συνταγματικά στο άρθρο 22 του Συντάγματος, και σε ανεπίτρεπτη υποβάθμιση των ζωτικής σημασίας μισθολογικών αξιώσεων. Επομένως, όχι απλώς είναι ανεπίτρεπτη η δυσμενέστερη έναντι κάθε άλλου μεταχείριση των εργαζομένων του Δημοσίου, αλλά αντιθέτως θεμιτή – έως και επιβεβλημένη υπό το πρίσμα της ειδικής συνταγματικής κατοχύρωσης του δικαιώματος εργασίας – θα ήταν η ευνοϊκότερη μεταχείρισή τους. Τούτο ενισχύεται λαμβανομένου περαιτέρω υπόψη και του άρθρου **25 παρ. 1 του Συντάγματος**, όπως ιδίως διαμορφώθηκε κατά τη Συνταγματική Αναθεώρηση έτους 2001, σύμφωνα με το οποίο «Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη και αποτελεσματική άσκησή τους. Τα δικαιώματα αυτά ισχύουν και στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών στις οποίες προσιδιάζουν. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας».

25. Ανεξαρτήτως όμως των ανωτέρω, σε κάθε περίπτωση, η διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 90 του Ν. 2362/1995 καθώς επίσης και των διατάξεων του Ν.Δ. 496/1974 περί διετούς παραγραφής των αξιώσεων είναι αντίθετες με το άρθρο 1 περ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, ζήτημα κριθέν από το ΕΔΔΑ. Τούτο δε καθώς οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός κράτους, όπως θέσει εν ισχύ νόμους, τους οποίους θα ήθελε να κρίνει αναγκαίους προς ρύθμιση της χρήσεως αγαθών, σύμφωνα με το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων. Στην κατά τα ανωτέρω προστατευόμενη περιουσία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα από το άρθρο 17 του Συντάγματος προστατευόμενα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα περιουσιακής φύσεως δικαιώματα και τα νομίμως κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα, άρα και τα

περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα και δη οι περιουσιακού χαρακτήρα απαιτήσεις, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφ' όσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία με βάση το ισχύον πριν από την προσφυγή στο δικαστήριο νομοθετικό καθεστώς ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά (ίδετε και Ειδ. Δικ. Άρθ. 88 παρ. 2 Σ 1/2005, ΟΛΑΠ 40/1998).

26. Επιπροσθέτως, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην δημοσιευθείσα την 25η/06/2009 απόφαση του επί της υποθέσεως Ζουμπουλίδης κατά Ελλάδας (επί της υπ' αριθμ. 36963/2008 προσφυγής του) δέχτηκε ότι η διάταξη με την οποία θεσπίζεται σε βάρος των υπαλλήλων των ν.π.δ.δ. ειδική βραχυπρόθεσμη διετής παραγραφή (άρθρο 48 ν.δ. 496/1974) αντίκειται στο άρθρο 1 του Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου: «[...] το απλό συμφέρον του Ταμείου του Κράτους δεν μπορεί να προσομοιωθεί με το δημόσιο ή γενικό συμφέρον που θα δικαιολογούσε σε κάθε περίπτωση, προσβολή των δικαιωμάτων του ατόμου. Η μέριμνα περί άμεσης εκκαθάρισης των χρεών του ιδίου δεν μπορεί να δικαιολογήσει από μόνη της σημαντική προσβολή της ιδιωτικής περιουσίας του προσφεύγοντος ... Υπό το φως των ανωτέρω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η εφαρμογή των ειδικών διατάξεων από τα εγχώρια δικαστήρια που επιδικάζουν στο Κράτος τα προνόμια, έθιξε το δικαίωμα του προσφεύγοντος βάσει των περιουσιακών του στοιχείων και διέκοψε την ενδεδειγμένη ισορροπία διευθέτησης μεταξύ της προστασίας της ιδιοκτησίας και των απαιτήσεων περί δημοσίου συμφέροντος. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Αρ. 1 [...]».

27. Κατά συνέπεια η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, δεχόμενη ότι οι αξιώσεις μας υπόκεινται σε διετή παραγραφή, είναι αναιρετέα κατ' άρθρο 560 αρ. 1 ΚΠολΔ, λόγω παραβίασης των άρθρων 4 παρ. 1, 22 παρ. 1 και 28 του Συντάγματος, καθώς επίσης και του άρθρου 1 περ. 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών.

28. 2^{ος} λόγος αναίρεσης κατ' άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ (παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου):

Περαιτέρω, η προσβαλλόμενη έσφαλε δεχόμενη ότι το νόμιμο ημερομίσθιο μας «[...] Το νόμιμο δε ημερομίσθιο αυτών, βάσει του οποίου θα εξευρεθεί και το αντίστοιχο ωρομίσθιό τους, ισούται με το εκάστοτε καθοριζόμενο από τις ΕΓΣΣΕ ημερομίσθιο των εργατοτεχνιτών, δηλαδή με βάση τις από 24-5-2004 και από 12-4-2006 διευθύνσεις ισχύος ΕΓΣΣΕ [...]» καθώς - δεδομένου ότι η απασχόλησή μας καθ' όλη τη διάρκειά της λάμβανε χώρα υπό καθεστώς εξαρτημένης εργασίας - οι μηνιαίες τακτικές αποδοχές μας κατά τα έτη 2002 και 2003 καθορίζονταν από τις διατάξεις του Ν. 2470/1997 «Αναμόρφωση μισθολογίου προσωπικού της δημόσιας διοίκησης και άλλες συναφείς διατάξεις», οι οποίες είχαν επεκταθεί και στο προσωπικό των ΟΤΑ με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου και ορισμένου χρόνου με την υπ' αριθ. 2026439/3480/0022 ΦΕΚ Β' 462/6/6/97 «Επέκταση των διατάξεων του Ν. 2470/1997 στο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου που απασχολείται στα Δημόσια, Ν.Π.Δ.Δ. και Ο.Τ.Α.» Κοινή Υπουργική Απόφαση και ήταν υπέρτερες αυτών της ΕΓΣΣΕ.

Από την 01/01/2004 και εντεύθεν, οπότε και ο Ν. 2470/1997 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τις διατάξεις του Ν. 3205/2003 «Μισθολογικές Ρυθμίσεις λειτουργών και Υπαλλήλων του Δημοσίου, ΝΠΔΔ και ΟΤΑ, μονίμων Στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και αντίστοιχων της Ελληνικής Αστυνομίας, του Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος και άλλες συναφείς διατάξεις», οι μηνιαίες τακτικές αποδοχές μας καθορίζονταν από το νόμο αυτό, καθώς το πεδίο εφαρμογής του είχε επεκταθεί και στο προσωπικό των ΟΤΑ με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου και ορισμένου χρόνου βάσει της Κοινής Υπουργικής Απόφασης με Αριθ.οικ. 2/7093/022/ΦΕΚ Β' 215/5-2-2004 «Επέκταση των διατάξεων του Ν. 3205/2003 στο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου που απασχολείται στο Δημόσιο, Ν.Π.Δ.Δ. και Ο.Τ.Α.» και ήταν υπέρτερες αυτών της ΕΓΣΣΕ.

29. 3^{ος} λόγος αναίρεσης κατ' άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 93 του Ν. 2362/1995 σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 261 και 263 ΑΚ, αναφορικά με τις παραδοχές «[...] Εξάλλου, οι εναγόμενοι υπέβαλαν νομότυπα ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου αντένσταση διακοπής της παραγραφής, την οποία επαναφέρουν με την έφεσή τους, ισχυριζόμενοι ότι η παραγραφή των αξιώσεών τους κατά του εναγομένου Δήμου διακόπηκε καταρχάς στις 28-12-2006, οπότε επέδωσαν σ' αυτόν τη με αριθ. πρωτ. 56357/28-12-2006 αίτηση διαμαρτυρίας. Όπως προκύπτει από την επισκόπηση του εν λόγω εγγράφου, οι ενάγοντες εξέθεταν σ' αυτό ότι, λόγω της σχέσης εξαρτημένης εργασίας που τους συνέδεε με τον εναγόμενο Δήμο, δικαιούνταν για το χρονικό διάστημα από 27-2-2001 έως 14-9-2006 «και κάθε νόμιμα οφειλόμενη διαφορά αποδοχών, επιδόματα εορτών, αποζημίωση και επίδομα άδειας, αποζημίωση απασχόλησης για Κυριακές και αργίες και αποζημίωση για νυκτερινή απασχόληση», ζητούσαν δε με το αιτητικό «να μας εκκαθαρίσετε και να μας καταβάλετε άμεσα από 27-2-2001 και μέχρι την .../.../2006 ημεροχρονολογία ένταξής μας στο τακτικό προσωπικό του Δήμου το σύνολο των ως άνω αναφερόμενων ποσών». Εφόσον δε κατά τα εκτεθέντα στην παραπάνω νομική σκέψη, για να διακοπεί η παραγραφή με την υποβαλλόμενη στο νομικό πρόσωπο αίτηση, θα πρέπει να ζητείται με αυτή η πληρωμή ορισμένης απαίτησης, της οποίας δεν απαιτείται μεν να προσδιορίζεται στην αίτηση το ακριβές ποσό ή να αναφέρονται λεπτομερώς τα περιστατικά που τη θεμελιώνουν, απαιτείται όμως να καθορίζονται σαφώς τα στοιχεία που προσδιορίζουν την «ταυτότητα» της συγκεκριμένης απαίτησης και τη διακρίνουν από άλλες απαιτήσεις, ώστε να έχουν τη δυνατότητα τα αρμόδια όργανα του Ν.Π.Δ.Δ. να αντιληφθούν για ποια απαίτηση πρόκειται και να εξετάσουν τη βασιμότητά της, προκειμένου να απαντήσουν θετικά ή αρνητικά, η εν λόγω αίτηση δεν είναι κατά περιεχόμενο επαρκώς σαφής και ορισμένη, εφόσον σ' αυτήν δεν καθορίζονται - έστω συνοπτικά - οι επιμέρους απαιτήσεις, αλλά γίνεται μόνο απλή αναφορά σ' αυτές, με συνέπεια να μην αποτελεί όχληση, που διακόπτει την παραγραφή. Πριν την επίδοση της παραπάνω αίτησης, όμως, οι ενάγοντες είχαν ασκήσει κατά του εναγομένου και την από 21-12-2007 (αριθ. κατάθ. 2786/2007) όμοιου περιεχομένου αγωγή τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που επιδόθηκε στον εναγόμενο Δήμο στις 27-12-2007 (βλ. τη με αριθμό 5667Β'/27-12-2007 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου

Λαμίας Παρασκευής Παπαϊωάννου), αιτούμενοι, μεταξύ άλλων, την καταβολή και των επίδικων αξιώσεων [...]».

30. Το Εφετείο, δεχόμενο τα ανωτέρω και απορρίπτοντας την αντένσταση μας περί διακοπής της παραγραφής των επίδικων αξιώσεών μας το πρώτον με την κατάθεση στον αντίδικο Δήμο της υπ' αριθ. 56357/28-12-2006 αίτησης διαμαρτυρίας, η οποία νομίμως προβλήθηκε από εμάς με σχετική δηλώσή μας ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου αλλά και στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ερειδόμενη στα άρθρα 261 και 263 ΑΚ και στο άρθρο 93 του Ν. 2362/1995, υπέπεσε σε αναίρετική πλημμέλεια.

31. Επί των ανωτέρω οι νομικά κρίσιμοι ισχυρισμοί μας, οι οποίοι προβλήθηκαν νόμιμα και παραδεκτά ενώπιον τόσο του πρωτοβάθμιου όσο και του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου, είναι οι εξής: Στο άρθρο 93 του Ν. 2362/1995¹ «Δημόσιο Λογιστικό-Έλεγχος Δαπανών κλπ διατάξεις» ορίζεται ότι: «Διακοπή παραγραφής απαιτήσεων κατά του Δημοσίου- Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο: [...] β) Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αιτήσεως για την πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του Διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαιτήσεως αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αιτήσεως. [...]». Όπως άλλωστε παγίως δέχεται και η Νομολογία τόσο των Διοικητικών όσο και των Πολιτικών Δικαστηρίων, η κατάθεση αίτησης διαμαρτυρίας διακόπτει την παραγραφή. Εν προκειμένω, αμφότεροι οι ενάγοντες και ήδη αναιρεσείοντες με την υπ' αριθ. πρωτ. 56357/28-12-2006 αίτηση διαμαρτυρίας μας προς τον Δήμο Λαμιέων (προσκομισθέν μετ' επικλήσεως τόσο ενώπιον του πρωτοβάθμιου όσο και ενώπιον του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ως Σχετικό Νο 15), η οποία νόμιμα κατατέθηκε σε αυτόν, διαμαρτυρηθήκαμε για τη μη

¹ Βλ. σχετικά και άρθρο 46 Ν.Δ. 496/197-8 όπου ορίζονται τα εξής: «Η παραγραφή διακόπτεται δια τους λόγους τους προβλεπόμενους υπό της ισχύουσας περί των αξιώσεων του Δημοσίου Ενομοθεσίας [...]».

καταβολή σε εμάς, από το Δήμο ως εργοδότη μας, μεταξύ άλλων και των αιτούμενων με την υπό κρίση αγωγή μας κονδυλίων. Τις αξιώσεις μας αυτές δε στηρίζαμε στο εξαρτημένο του χαρακτήρα των σχέσεων εργασίας μας με τον αντίδικο Δήμο που όπως προεκθέσαμε και αποδεικνύουμε ήταν και είναι ο εργοδότης μας. Με την ίδια, λοιπόν, με την υπό κρίση αγωγή βάση και προσδιορίζοντας σαφώς τα στοιχεία της «ταυτότητας» των συγκεκριμένων απαιτήσεών μας όπως προκύπτει από την ορθή επισκόπηση του εγγράφου, κατατέθηκε από εμάς αίτηση διαμαρτυρίας στην οποία ο αντίδικος Δήμος ουδέποτε απάντησε (οπότε η παραγραφή των απαιτήσεών μας άρχισε μετά την πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αίτησής μας). Πρέπει να επισημανθεί ότι στην υποβληθείσα από εμάς αίτηση διαμαρτυρίας οι απαιτήσεις μας προκύπτουν κατά τρόπο αναμφισβήτητο, δεδομένου ότι τα επίδικα χρονικά διαστήματα απασχόλησης μας είναι γνωστά στον αντίδικο Δήμο ως συμβαλλόμενου με εμάς φορέα και ουδέποτε αμφισβητήθηκαν από αυτόν. Επομένως, τα συνολικώς οφειλόμενα σε εμάς ποσά για το επίδικο χρονικά διάστημα προκύπτουν σαφώς, με απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς- [Βλ. Στυλιανός Γερμ. Βλαστός, Ατομικές και Εργασιακές Σχέσεις, Ουσιαστικά και Δικονομικά Ζητήματα, σελ. 1461 επ. καθώς και Επιθεώρησις Εργατικού Δικαίου, Τόμος 60^{ος}, Έτος 2001, σελ. 456.].

32. Συνεπώς το Εφετείο εσφαλμένως ερμήνευσε και εφήρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 261 και 263 ΑΚ και 93 του Ν. 2362/1995 και για τον λόγο τούτο θα πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλομένη από το Δικαστήριό σας για τον αναιρετικό λόγο από το άρθρο 559 αρ. 1 –άλλως για τον αναιρετικό λόγο από το άρθρο 8 ΚΠολΔ καθώς δεν έλαβε υπόψη του τον ισχυρισμό μας αλλά και τη σχετική αντένσταση διακοπής της παραγραφής ό λ ω ν των επίδικων αξιώσεών μας, αρχικά μετά την κατάθεση της ανωτέρω αίτησης διαμαρτυρίας, ήτοι πράγμα που προτάθηκε και έχει ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης.

Επειδή η υπό κρίση αίτησή μας είναι νόμιμη κι εμπρόθεσμη καθώς η προσβαλλόμενη δημοσιεύθηκε στις 06/03/2019 κι επιδόθηκε από εμάς στον αντίδικο Δήμο στις 11/02/2020, σύμφωνα με την υπ' αριθ. 1666Δ/11-02-2020 του Δικαστικού

Επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Λαμίας με έδρα το Πρωτοδικείο Λαμίας
Δημήτριου Μαγγίπα.

Επειδή νόμιμα κι εμπρόθεσμα κατατέθηκε το υπ' αριθ. Π2519687/2020
γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών & ενσήμων ΔΣΑ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και όσους επιφυλασσόμεθα να προσθέσουμε νόμιμα

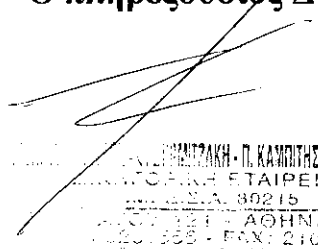
ΖΗΤΟΥΜΕ

Να γίνει δεκτή η παρούσα αίτησή μας με σκοπό να αναιρεθεί κατά το μέρος που
έσφαλε η προσβαλλόμενη υπ' αριθ. **1265/2019 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου
Αθηνών** (5^{ου} Τμήματος), να παραπεμφθεί η υπόθεση στο Μονομελές Εφετείο
Αθηνών για εκ νέου εκδίκαση και **να γίνει δεκτή στο σύνολό της η από 05/05/2010
και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 113883/3474/2010 αγωγή μας** κατά του
αντιδίκου ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Διαδικασίας Εργατικών
Διαφορών).

Να καταδικασθεί το αναιρεσίβλητο στα εν γένει δικαστικά μας έξοδα και στην
αμοιβή του πληρεξούσιου δικηγόρου μας.

Αθήνα, 10 Μαρτίου 2020

Ο πληρεξούσιος Δικηγόρος

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Δ.Σ.Α. 80215
11527 ΑΘΗΝΑ Τ.Α. 71
Τ.Ε.Κ. 210 3251179
ΔΟΥ 17 ΑΘΗΝΩΝ
Δ.Σ.Α. 24801
www.psephos.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΕΝΔΙΚΟΥ ΜΕΣΟΥ

Είδος Ενδίκου Μέσου: **ΑΝΑΙΡΕΣΗ**

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης: **2497/2020**

Ειδικός Αριθμός Κατάθεσης: **253/2020**

Στο ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ σήμερα την 11-03-2020 ημέρα Τετάρτη και ώρα 13:06 εμφανίσθηκε στην Γραμματέα του ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ η δικηγόρος ΓΚΑΤΑ ΜΑΡΙΝΑ με ΑΜ: 030167 του Δ.Σ.

ΑΘΗΝΩΝ με Α.Φ.Μ. 117342554 και κατέθεσε την από 10-03-2020 ΑΝΑΙΡΕΣΗ

Των: 1) ΚΑΤΑΡΑΧΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ του Χρήστου, κατοίκου Αθηνών ΚΛΠ

κατά:

Του ΝΠΔΔ με την επωνυμία " ΔΗΜΟΣ ΛΑΜΙΕΩΝ". που εδρεύει στη Λαμία και εκπροσωπείται νόμιμα

ΚΑΙ

κατά της υπ' αριθμ. Αποφάσεως: 1265/2019 του ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ .

Κατατέθηκε το υπ' αριθμ. γραμμάτιο προείσπραξης που αφορά τον συντάξαντα , ΚΑΜΠΙΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ με ΑΜ: 024801 του Δ.Σ. ΑΘΗΝΩΝ με Στοιχεία Προείσπραξης Π2519687/11-3-2020 του ΕΝΔΙΚΟΥ ΜΕΣΟΥ (ΑΝΑΙΡΕΣΗ), σύμφωνα με το άρθρο 61 του Ν. 4194/2013 του νέου Κώδικα δικηγόρων.

Για την πράξη αυτή συντάχθηκε η έκθεση αυτή που υπογράφεται νόμιμα.

ΑΘΗΝΑ, 11-03-2020

Η Καταθέσασα

Η Γραμματέας

ΓΚΑΤΑ ΜΑΡΙΝΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη σήμανση

ΑΘΗΝΑ, 11/03/2020

Η Γραμματέας

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Αριθ. Δικογραφίας 1413/2022

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Έχοντας υπόψη το άρθρο 568 παρ. 2 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, ορίζουμε αρμόδιο για εκδίκαση της παρούσας αίτησης το **Β2΄ Πολιτικό Τμήμα** του Αρείου Πάγου.

Αθήνα 2.9.2022

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΜΑΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ Β2΄ ΠΟΛ. ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Έχοντας υπόψη το άρθρο 568 παρ. 2, 3 και 4 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, ορίζουμε δικάσιμο για εκδίκαση της προκειμένης υπόθεσης στις **28-02-2023** ημέρα **Τρίτη** και ώρα **09.30΄**, εισηγητή αυτής τον Αρεοπαγίτη **Αριστείδη Βαγγελάτο** και προθεσμία κοινοποίησης της αίτησης αναίρεσης **εξήντα (60)** ημέρες πριν την δικάσιμο.

Αθήνα 2.9.2022

Η ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΤΟΥ Β2΄ ΠΟΛ. ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΟΛΓΑ ΣΧΕΤΑΚΗ - ΜΠΟΝΑΤΟΥ
ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

Γράφτηκε στο Πινάκιο του **Β2΄ Πολιτικού Τμήματος** με αύξοντα αριθμό **8** και στην παραπάνω δικάσιμο.

Αθήνα αυθημερόν
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΝΙΚΗ ΚΟΡΙΖΗ

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Θεωρήθηκε για τη νόμιμη
Σήμανση.

Αθήνα 2.9.2022

Η Γραμματέας

ΝΙΚΗ ΚΟΡΙΖΗ

Αρμόδιος δικαστικός επιμελητής εντέλλεται να επιδώσει νόμιμα κι εμπρόθεσμα την παρούσα στο ΝΠΙΔΔ με την επωνυμία «**ΔΗΜΟΣ ΛΑΜΙΕΩΝ**», που εκπροσωπείται νόμιμα από τον Δήμαρχό του κι εδρεύει στη Λαμία, προκειμένου να λάβει γνώση και για όλες τις νόμιμες συνέπειες, καλούμενο ταυτόχρονα να παραστεί όπου και όταν παραπάνω αρμόδια ορίζεται.

Αθήνα, 22 Δεκεμβρίου 2022

Ο εντελών Δικηγόρος

